

örög Gondolatok

A Nyíregyházi Görög Katolikus Egyházközség lapja 2010/február

„Ahol a kincsed, ott a szíved is”

Kevés az a bölcs és kiegyensúlyozott ember, aki össze tudja egyeztetni az eget a földdel, az Isten létét és az ember földi hivatását, a földi életét és a túlvilági létét. Az emberek az Istennel kapcsolatos dolgokat nagyon távolinak tartják maguktól, szinte elérhetetlenek számukra. A keresztény világnézet pedig pontosan arra törekszik, hogy a kettőt össze tudjuk egyeztetni, ami nincs is olyan messze egymástól. Hogy a földi dolgok mennyire közel vannak az istenihez, hogy a kettőt igen is össze lehet egyeztetni, ezt Krisztus magatartásából és tanításából olvassuk ki. Krisztus nem szólja le a földi, anyagi és szellemi értékeket, örömeiket. Nem ítéli el azokat, s nem is ítélheti el! Hiszen az ószövetségi Szentírás első lapjainak tanúsága szerint, amikor költői formában leírja a szent író a világ teremtését: amikor az Isten megteremti a földet, a Napot, a Holdat, a csillagokat, a növény és állatvilágot, s legvégén az embert, mind-egyikhez hozzáteszi: s „látta Isten, hogy jó!” A teremtett világ tehát, szép, jó és értékes a maga nemében, hiszen ez is Istentől van! De mindez az embert szolgálja! Mert a keresztény világnézet, amelyet Krisztus tanítása alapján vall, az ember hivatását nem abban látja, hogy megáll-

jon a földi dolgoknál, annak rabjává válik, vagy kiszolgáltatottja legyen. A világ az emberért van, s azt „uralma alá kell hajtania”. Ez földi életének egyik hivatása. De földi életének végső értelme: Istent szolgálni és szeretni, életével megdicőíteni, hogy az Isten boldogságában osztozzék az örök életben.

Ezt fejezi ki Krisztusnak ez a mondata: „ahol a kincsed, ott a szíved is!” (Mt 6,21) Ne gyűjtsetek kincseket, melyeket a rozsdá és a moly megemésztenek ... Krisztus nem a földi javakat ítéli el ezzel a kijelentésével, melyek eszközök az ember számára, hogy földi életét fenntartsa, szebbé, jobbá tegye. Krisztus a rendetlen, a túlzott, az ésszerűtlen vagyonghajhászást tartja helytelennek. „Nem szolgálhattok egyszerre két Úrnak!” Az anyagiakkal való túlzott törődés pénzimádat hoz vezet és ebből anyagiasság, kapzsiság, fősvénység lesz. Az ember a világ dolgait ilyenkor nem eszköznek tekinti, hanem célnak, szinte egyedüli és végső célnak. Ilyen esetekben elfeledkezik igazi méltóságáról és hivatásáról, ISTENRŐL. Szükségesek a földi dolgok, de csak eszköz lehet a kezünkben! Eszköz arra, hogy életünket fenntartsuk, hogy a világ Istennel vezessen, s ne elfordítson tőle.

Ne legyünk tehát földhöz tapadt lelkek, hanem tudjuk értékelni és becsülni anyagi javainkat, a teremtett világot, mint Isten adományát, – úgy tekintsük azt, aminek az isten szánta az ember számára: eszköznek!

A keresztény ember is kincseket gyűjt, melyek nem mulandók, a rozsdá és moly nem emésztik meg. Ezek az Isten előtt: az imádság, a jócselekedetek, a másokon való segíteni akarás, az önmegtartózkodás, melynek értéke abban van, hogy rendetlen kívánságaimat, ösztöneimet megfékezzem. Az értelmem vezessen az életben, azaz uralkodni tudjak magam fölött, ember legyek a talpamon. Ez a kincs nem vész el. Erről nem kell azt mondani: kié lesz majd, amit gyűjtöttél? Az ereszény, amelyben tartják, nem kopik el,

nem lyukad ki, a kincs maga nem fogy, nincs kitéve tolvajnak és pusztító hatalmaknak. Mindaz, ami a földi kincseket, a pénzt, a drága ruhákat és hasonlókat veszélyeztet, nem tehet kárt a mennyei kincsben. Amit Istenért tett az ember, el nem múlik: az Istenért leélt élet örök életté válik.

„Ahol a kincsed, ott a szíved is!” Érték a földi élet, de mulandó. Legyen kincsünk és szívünk ezért az Istennél, aki örök, aki végcélunk! De ezt úgy tegyük, úgy éljünk, hogy ne vessük meg a világot, s annak javait, mint rosszat, gonoszat, ördögtől valót, hanem tekintsük azt eszköznek a kezünkben igazi célunk, az Isten eléréséhez!

Miklós Miklós
Parókus

Nagyböjt 3. **Kereszthódoló vasárnapja** **Mk 8,34 - 9,1**

Ki nem ütközött még meg Jézus életfelfogásán és stílusán? Ki nem háborodott még fel a keresztről szóló tanításán? Ki nem méltatlankodott még az élet sorscsapásai miatt?

A keresztet nemcsak korunk Istentől eltávolodott és kényelemhez szokott nemzedéke találja botrányosnak. Botrányosnak érezték azt még Jézus legközelebbi tanítványai is.

Péter a keresztények képviselőjében tanúságot tesz Jézus mellett. Bátran megvallja, hogy Jézus a Messiás, de mindenképpen vonakodik attól, hogy elismerje a keresztet, a jézusi élet velejáróját. Nem képes elfogadni, hogy az Isten Fiát keresztre feszítik és halálra kínozzák. Botrányos érthetlensége miatt, ezért Jézus

szokatlan keménységgel rója meg Pétert: „Távozz tőlem, sátán, mert nem az Isten dolgaival törödsz, hanem az emberekével” (Mk 8,33).

Nemcsak Péternek szóló kemény figyelmeztetés ez. Minden kor emberének kísértése, hogy az emberi okosságot és bölcsességet előnybe részesíti a jézusi keresztút bölcsességével szemben.

Elevenbe vágó tanítás: „Ha valaki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét és kövessen. Mert aki akarja menteni életét, elveszíti. Aki elveszíti értem és az evangéliumért, az megmenti életét” (Mk 8,34-35). Jézus nem titkolja, hogy követése keresztthordozás és önátadás. Olykor még vértanúságot is követel. Az igazi élet csak szenvedések árán nyerhető el.

Jézus tanítását vérével pecsételte meg: nemcsak tanította, de maga is a kereszt útját járta. Szolidaritást vállalt velünk és így kinyilvánította szeretetét irántunk. Ezért Isten Fia elvárja, hogy tanítását megértsék és vállalják vele a kikerülhetetlen szenvedések útját. Nincs más kivilágított és fényes út. A sikerek parádés útja csak tisztavirág életű látszathaláltságba vezet, nemegyszer hatalmaskodásba és erkölcsi fertőbe.

Joggal vetődik fel a kérdés: Miért kell a keresztényeknek mindig az élet nyomorúságos és siralmas oldalán állniuk? Miért kell a keresztet választaniuk? Egyáltalán ezt kell-e tenniük? Kizárja-e egymást a keresztvállalás és a sikeres életre való töretés? Vajon a keresztényeknek el kell nyomniuk énjük kívánságait? Szabad-e céltudatosan tervezniük és szervezniük? Bele kell-e nyugodniuk minden szenvedésbe?

Az evangéliumban nem erről van szó. Jézus nyomatékosan kihangsúlyozza,

hogy ne veszítsük el fejünket, ha sikertelenségek érnek. Ne essünk kétségbe, ha céljaink nem úgy valósulnak meg, mint ahogyan azt éppen szeretnénk volna. Azt tanítja, hogy ne kapituláljunk a legfenyegetőbb keresztelők előtt sem, mert velünk az Isten, aki a legnagyobb veszélyben és nyomorban sem hagy el minket. Ez hívő meggyőződésünk kell, hogy legyen.

Többeket kegyetlenül megviselt az élet. Vannak gyógyíthatatlan betegségek. Sokan csalódtak hivatásukban, vagy még inkább hitvestársukban. Ilyenkor úgy érezték, hogy tönkrement az életük. Mások egész életükön át gyerekeikért éltek-haltak, aggódtak és dolgoztak, mégis hálátlanságot kaptak viszonzásul. Többször a gyermekek idősödő szüleikre sem akarják nyitni az ajtót. Hányakat sújtott már baleset és kudarc? Hányan kényszerültek hazájuk elhagyására? És mi várt rájuk az új hazában? Legtöbbször kínlás és szenvedés. Lehet-e ilyenkor megbékélni a keresztelőkkel? Ki ne tudná? Csak nehezen.

Mégis voltak, akik a szenvedések közepette megtalálták helyüket és megbirkóztak a betegséggel, a sok csalódással, a szegénységgel és minden sorscsapással. Tudták, mi az élet, mégsem veszítették el kedvüket, mert elfogadták, hogy a kereszt az élet szerves része.

Vannak, akiknek életében egyik bal lépés a másikat követte, szenvedés, szenvedést követett, kereszt keresztet ért, mégis mindig újra erőt merítettek Istentől és talpra álltak. Nem csüggedtek és nem veszítették el reményüket.

Hányszor hallottunk már bénákról, vakokról, testi fogyatékosokról és gyógyíthatatlan betegekről, akik később mégis művészi módon tudtak dolgozni, és tudtak vidáman élni. Sőt, készen áll-

tak, hogy megvizsgálják az „egészségeseket”. Tudtak örömet szerezni, és erőt adni. Megértették a kereszt jelentőségét, és már a földön megízlelték Isten üdvözítő tanításának evangéliumi örömét.

A keresztthorodzás lehet súlyos vagy könnyű. Ez legtöbbször kereszthez fűződő lelki beállítottságunktól függ. Jézus

mondja: „Aki utánam akar jönni, vegye fel keresztjét”, – különben nem lesz igazán boldog élete. Aki átöleli saját keresztjét, annak Istennel könnyebb lesz a keresztthorodzás. Az megtapasztalja a hit örömét és vigaszát.

Szabó Antal
áldozópap

A Szentliturgia 43.

Az ajtók bezárásának lelki magyarázata

Az ajtókat! felszólítással, a kezdeti Egyház a keresztény hit titkaira fordított nagy figyelmet. A pogányok, és be nem avatottak előtt védelmezte az emberi gúnyolódásokkal szemben. Ma, az üldözések elmúltával még mindig vannak keresztény hitünkben szent titkok? Igen. Ami a hit titka volt régen, az mostanára is titok maradt. A hit titkainak nevezzük azokat a vallási igazságokat, amikre a magunk emberi eszével nem tudnánk rájönni. Csak azóta ismerjük, amióta Isten kinyilatkoztatta azokat nekünk. Ilyen igazság pl. a Szentháromságról szóló hitigazság. Az is ilyen hitigazság, hogy az átváltoztatott kenyérben és borban Krisztus Szent Testét és Véréát vesszük magunkhoz. A Szent Színek a gyomorba kerülnek, de lelkünk táplálékává válnak. Ezt nem lehet emberi ésszel megmagyarázni: hogyan lehet ez? Hitünknek több ilyen titka van. Mít tegyünk, ha ilyenekkel találkozunk, és nem értjük meg eszünkkel hitünk igazságát? Az: Ajtókat, az ajtókat! felszólítás ide is szól. Zárjuk be okoskodó, és mindent emberileg megmagyarázni akaró eszünk ajtaját. Itt a

végtelen és emberi ésszel felfoghatatlan Isten birodalmához érkezünk. Mózeszt így figyelmeztette Isten hangja az égő csipkebokorból: Ne közelíts ide! Vedd le saruidat! A föld, amelyen állsz, szent! Isten dolgai nem mérhetők az emberek mértékével.

A hit titkai eszünkbe juttatják egyrészt a végtelen Istent, másrészt beláttatják velünk az emberi ész végességét. Az emberi észnek meg kell állni, és mély tisztelettel előre kell engedni a hitet. Isten titkait, hitünk igazságait csak hittel közelíthetjük meg. Hiszem ezt és elfogadom, mondja a hívó ember, mert Isten ezt így adta tudomásunkra. Elfogadom, még akkor is, ha nem értem, mert Isten végtelenül nagyobb, mint az én véges emberi eszem. Nem értem, de elfogadom, mert tudom, hogy Isten: a végtelen igazság nem vezet tévútra engem sem, és senki mást!

Az ajtókat, az ajtókat! halljuk minden Szent Liturgián. Nem kell egyik fa-ajtóra sem vigyázni, vagy azokat bezárni. Szemünk, eszünk, fülünk és szívünk ajtóit kell bezárnunk minden olyan rossz előtt, ami itt, a legszentebb helyen, a legszentebb ténykedés közben is zavarni akar bennünket. Ha ezt sikerül elérni, Isten felé fordult lelkünkéből, imádságunk, mint a jó illatú tömjénfüst száll fel Isten felé.

(folyt. köv.)

Lakatos László

VASÁRNAP? TALÁLKOZUNK A TEMPLOMBAN!

*Miért menjek vasárnap
a Szent Liturgiára?*

HISZEN...

*– jobb otthon egyedül imádkozni...;
különbben is csak félig-meddig hiszek...;
úgysem áldozhatok...;*

*– a gyerek még kicsi...; a fiatalnak
fontosabb dolgai vannak...;*

*– akkor megyek, amikor kedvem tart-
ja...; ahhoz a paphoz, amelyik tetszik...;*

*– nézhetem a Liturgiát televízión...;
hallgathatom rádión...;*

*– a templomba járók se mindig a leg-
jobb emberek...;*

– és... és... megannyi kifogás...

Mindezek ellenére miért menjek mégis templomba?

**ERRE PRÓBÁL VÁLASZT
ADNI EZ A SOROZAT,**

Godfried Danneels bíboros gondolatai segítségével.

5. A gyerekek még túlságosan kicsik...

„Tudja, atya, már három éve alig voltam templomban, mert nem volt akire hagyjam gyerekemet”, „fiacskám óvodás, csak zavaráná a Szent liturgiát”, „úgy se értene semmit belőle, majd ha megnő”, és sorolhatnám tovább a kifogásokat, melyeket nem légből kapok, hanem valóban hallottam szülőktől. Igazuk van? Igazuk lenne?

A valóságban a gyermekek sohasem túl kicsik a Liturgiához. Az apostolok is úgy gondolták, hogy zavarának, de a Mester megróttá őket: „Hagyjátok, hadd jöjjenek hozzám a gyermekek és ne tiltsátok meg

nekik” (Lk 18,16), és megáldotta őket. Az előfordulhat, hogy a szülő vagy más felnőtt tehernek érzi jelenlétüket a Szent Liturgián. Ez hiba: ha elnézzük a beteg köhögését, a magas sarkú cipő kopogását, a későn érkezők jövés-menését, a Liturgia alatt rózsafüzért imádkozó néni félhangos mormolását stb.-t, akkor egy gyerekkel szemben lennének türelmetlenek? Nekik is joguk van jelen lenni a szertartáson, hisz ők is a mennyei Atya gyerekei és Krisztus kis testvérei, barátai. Egy gyerekek nélküli Egyház nem lenne többé Jézus Egyháza.

A gyerekekkel meg kell szeretetni a Szent Liturgiát: ne vasárnapi teher legyen, melynek parancsszóra kell eleget tenni. Fontos, hogy jó családi légkörben induljon templomba, szüleivel együtt. A gyermekeket fel kell készíteni, meg kell tanítani az Úrral való találkozásra. És nem ez történik akkor, amikor azt mondta nekem vasárnap egy másodikos: tudja, rossz voltam, mert nem engedelmeskedtem szüleimnek, nem mentem el velük gombászni, hogy jöhessenek gyerekmisére. Szinte láttam lelki szemeimmel, hogy 10-15 év múlva könnyes szemekkel fog édesanyja panaszkodni – ahogy ezt többen teszik: nem tudom mit csináljak, gyerekem úgy eltávolodott Istentől.

Nincs túlságosan kicsi gyerek a Liturgiához! Amit nem tanult és nem szeretett meg Józsika, azt József sem fogja szeretni. A gyereket ne küldjük: kézen fogva vigyük templomba! Segítetek, kedves Szülők, hogy gyerekeitek éljenek ezzel a lehetőséggel, hogy megszeressék a Szent Liturgiát és így igazi öröm legyen az számukra! Jézus hozzátok szól, kedves szülők: „engedjétek hozzám jönni a gyerekeket!”

*Forrás: Nagyvárad egyetemi lelkészség
(folyt. köv.)*

Római Szent Kelemen levele a korinthusiakhoz

(részlet)
„Térjetek meg!”

Nézzünk figyelmes szemmel Krisztus vérére, és ismerjük fel, hogy az milyen értékes az Isten, az ő Atyja előtt. Ez a mi üdvösségünkért kiontott vér az egész világnak megszerezte a bűnbocsánat kegyelmét.

Tekintsünk végig a világ minden korszakán, és értsük meg, hogy Isten minden nemzedék életében *megadta a bűnbánat lehetőségét* (Jób 24,23) a megtérőknek. Bűnbánatot hirdetett Noé, és akik hallgattak rá, megmenekültek. Jónás hirdette, hogy pusztulás vár a niniveiekre; akik erre föl bűnbánatot tartottak, könyörgésükkel megengesztették Istent, és megmenekültek, bár nem tartoztak Isten kiválasztott népéhez.

A Szentlélek sugalmazására szóltak a bűnbánatról az isteni kegyelem követei. A mindenség Ura is szólt a bűnbánatról, esküvel erősítvén meg szavát: *Élek én, úgymond az Úr, inkább akarom a bűnös bűnbánatát, mint halálát.* Ezt a nagyszerű ígéretet is hozzátette még: Izrael háza, térj meg gonoszágodból. Mondd népem gyermekeinek: *Ha bűneitek a földről az égig érnek is, ha pirossabbak a skarlátnál, és feketébbek a kecskeszörből készült takarónál, de egész szívvel hozzám megtértek, és mondjátok: Atyánk, akkor mint szent népemet hallgatlak meg benneteket* (vö. Ez 33,11; Oz 14,2; Iz 1,18).

Az Úr azt akarja, hogy összes kedves gyermeke részesüljön a bűnbocsánatban, és kijelentését mindenható akaratával erősíti meg.

Teljesítsük tehát az ő fenséges és dicsőséges akaratát, és esedezve kérjük irgalmasságát és jóságát, forduljunk könyörületességéhez, és térjünk vissza hozzá, elhagyva a hamis tetteket, pártoskodást és versengést, mert ezek halálba visznek minket.

Testvéreim, legyünk tehát elménkben alázatosak, hagyjuk el a gőgöt, a kevelysé-

get, az esztelenkedést, a haragot, és tegyük azt, ami a Szentírásban van, mert így szól a Szentlélek: *Ne a bölcsességével dicsekedjék a bölcs, ne az erejével az erős, és a gazdag se a gazdagságával dicsekedjék, hanem aki dicsekedni akar, az Úrban dicsekedjék, őt keresse, törvénye és igazsága szerint cselekedjék* (vö. Jer 9,23-24; 1 Kor 1,31). Forgassuk elménkben főképpen az Úr Jézus szavait, amelyekkel a méltányosságot és a nagylelkűséget tanította.

Így szólt ugyanis: Legyetek irgalmasok, hogy nektek is irgalmazzanak, bocsássatok meg, hogy nektek is megbocsássanak; ahogyan ti tesztek mással, veletek is úgy cselekszenek; ahogyan ti adtok, úgy kapjátok majd ti is vissza; ahogyan ítélték, titeket is úgy ítélnék meg; amilyen jószívűek vagytok másokhoz, veletek is olyan jószívűek lesznek mások; amilyen mértékkel ti mérték, olyannal mérnek vissza nektek (vö. Mt 5,7; 6,14; 7,1-2. 12).

Erre a parancsra és ezekre a törvényekre építsünk, és az ő szent tanításának engedelmeskedve éljünk mindig igazi alázattal. Mert azt mondja a szent ige: *Kire tekintek, ha nem az alázatosra, békeszeretőre, és arra, aki tiszteletben tartja szavamat?* (vö. Iz 66,2).

Ily sok nagy és kiváló jótéteményben részesültünk, ezért most arra a lelki békességre törekedjünk, amelyet Isten kezdetől fogva nekünk szánt. Figyelemmel tekintünk Atyánkra és az egész világmindenség Te-

remtőjére, ragaszkodjunk erősen a tőle kapott békének nagyszerű és mindent felülmúló ajándékaihoz és jótéteményeihez!

Forrás: Az imaórák liturgiája

Fiataloknak a böjtről

Amikor valami nagy dolog történik az életünkben, akkor azt általában valamilyen készület előzi meg. Ha például testvérünk születik, akkor előtte megvesszük neki a szükséges dolgokat, kifestjük a szobáját. Ha két ember házasodni készül, sok-sok hónappal előtte már készülnek a nagy napra.

Így kellene ennek lennie a húsvéttal is. Jézus Krisztus feltámadásának ünnepe a legnagyobb az Egyházunkban, s hitünk alapját képezi, ezért illik jól felkészült lélekkel megélni, átélni ezt. Erre alkalmas időszak a nagyböjt. Sokan mégis úgy gondolnak rá, mint negyven feleslegesen rossz napra. Hiszen miért is lesz valaki felkészültebb, ha közben valamiről lemond?

A lemondás fontos része egy hívó ember életének. Mégis miért? Mert rávilágít arra, hogy mennyi felesleges dolog van az életünkben. Mennyi minden van, amire szánok időt, sokszor órákat is. Normál körülmények között rá sem jövünk, hogy az életünk egész jól megy ezek nélkül is.

Megszokottá vált, hogy úgy alszunk el, hogy megy a TV, mikor helyette olvashatnánk a Szentírásból. Szinte csak akkor kelünk fel reggel, mikor már nagyon muszáj, holott ha öt perccel előbb felébrednénk, akkor akár imával is indíthatnánk a napunk. Mellesleg érdekes és sokat mondó tény, hogy azok az emberek, akik imával kezdik és fejezik be a napjukat, azok sokkal nyugodtabban alszanak, illetve a napi stressz sem gyakorol rájuk olyan erős hatást.

Nem beszélve arról, hogy sokan kényelmesebbnek találják a vasárnapi mesét a Liturgiánál.

Kényelmesebb az összes zsebpénzünk mindenféle egészségtelen dologra költeni, amikor vehetnék 2 almát megosztva azt olyannal, akinek nem jut még erre sem.

A mai élet egy kényelmes élet, s hiszem, hogy a kényelem az egyik legnagyobb kísértés. Ehhez szoktunk már gyermekkorunk óta, s egyre jobban jelenik meg a gyerekek életében. Azonban még nem késő változtatni! A nagyböjt kiváló alkalom arra, hogy megnézzük, megtapasztaljuk, hogy mennyi mindenre képesek vagyunk. Persze nem azért, hogy mások lássák, milyen erősek és ügyesek vagyunk! Elsősorban azért hasznos a böjt, mert ezáltal közelebb kerülhetünk Istenhez! Mert mi értelme lenne úgy böjtünknek, ha azt valami más haszontalan dologgal helyettesítjük?

Közelebb kerülhetünk Istenhez, ha például mese helyett imádkozunk, vagy korábban kelünk vasárnap, hogy időben odaérjünk Liturgiára. Felesleges pénzköltés helyett segíthetünk olyanokon, akik minden fillérnek örülnek. Ahelyett, hogy szünetekben a legújabb játékokat mutogatnánk egymásnak, beszélgessünk olyannal, akivel eddig csak nagyon keveset.

Hisz ahogy Jézus is mondja: „amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem is tettétek!” (Mt 25,40)

Így lesz tartalmas, s igaz a mi böjtünk, így fogjuk, a lényegét meglátni a húsvétban, (nem a sonkában, tojásban) s tiszta szívből, örvendezve énekelni, hogy: „Föltámadt Krisztus halottaiból...”

*Szender Adrienn
hitoktató*

Generációk találkozója

A Simeon és Anna Nyugdíjas Egyesület fennállásának 15. évfordulója alkalmából 2010. február 2-án rendezte meg a Generációk találkozóját. Az esemény helyszínül a Szent Miklós Atanáz Hittudományi Főiskola szolgált.

Meghívott vendégek voltak az iskola régi és jelenlegi diákjai, pedagógusai, szülők, nyugdíjasok. A találkozó műsorral kezdődött, melyen a nyugdíjasok mellett a Szent Miklós Görög Katolikus Óvoda és Általános Iskola növendékei léptek fel. Az estét Pregitzer Fruzsina színvonalas fellépése tette még ünnepélyesebbé.

Az ünnepség végén szeretet-lakomában, agapéban részesültek a résztvevők, amit egy kötetlen beszélgetés keretében fogszthattak el.

A rendezvény a Szociális és Munkaügyi Minisztérium anyagi támogatásával valósult meg.

Kedves nyugdíjasok ha szabadidejét hasznosan és jó légkörben kívánja eltölteni szeretettel hívjuk a Simeon és Anna Nyugdíjas Egyesület tagjai sorába.

Foglalkozásainkat minden csütörtökön 15 órától tartjuk a paróchia melletti teremben. A tagok javaslata alapján fél évre elkészített program szerint működünk. Színvonalas előadásokat hallhatnak tagjaink, kultúra, egészségügy művészeti témákban. Évente két alkalommal kirándulunk, szalonnasütést rendezünk.

Tagjainknak lehetősége van más klubok által szervezett kirándulásain részt venni, de a Megyei és a Városi és Kistérségi Nyugdíjas Szövetségek rendezvényein is ott vagyunk.

M.

Hirdetések

Halottak szombatjainak időpontja Nagyböjtben.

2010. február 27.

2010. március 6.

2010. március 13.

A bűnbánat lényege

Egy testvér megkérdezte Poimén abát: „Súlyos bünt követtem el, és három évig vezeteln akarok.” Az öreg azt mondta: „Ez sok.” Erre azt mondta a testvér: „Akkor egy évig?” És ismét azt mondta az öreg: „Az sok.” A jelenlévők azt mondták: „Negyven napig?” És ismét azt mondta: „Az sok.” Majd hozzáfűzte: „Azon a véleményen vagyok, hogy ha egy ember teljes szívéből megbánja bűnét, és elhatározza, hogy valóban nem vétkezik többé, akkor az Isten három napi vezeklés ellenében befogadja őt.”

Forrás: A szent öregek könyve

